

ÉBREDÉS UTÁN

Amikor magamhoz térek, egy ágyban fekszem, egy szobában, ahol semmi sem ismerős. Tompán fáj a fejem. Mennyi lehet az idő? Rajtam van az óráim. Próbálom megmozdítani a kezem, de nincs erőm felemelni. Mindegy.

Kellene egy kávé. Képtelen vagyok gondolkodni kávé nélkül.

Egy lány lép az ágyhoz. Kávé van nála. Megvárja, míg megiszom, s megkérdezi, milyen a könyv. Fogalmam sincs, miről beszél, mondom neki. Felemel egy könyvet, s a borítóját egészen közel tartja az arcomhoz. A könyvre nézek, majd a lányra. Ja, hogy az.

Kezd hatni a kávé. Szóval a könyv. Beszélni kezdek.

A lány figyel. Elhallgatok, aztán folytatom.

A lényeg, hogy a regényt el lehet olvasni. Valaki régebben azt mondta nekem, hogy a jó írást el lehet olvasni. Vannak, akik ezt nem fogadnák ugyan el, de mit tegyünk? Igen, a regényt határozottan el lehet olvasni. Minden megvan benne, amit az olvasó elvár egy regénytől. Irónia és mélység. Emlékezet és önreflexiók. Összetéveszthetetlen írói megoldások. És még annyi minden.

Értem, mondja a lány, s azzal hangosan olvasni kezdi a regényt. Gyönyörű a hangja. Még minden lehet. Legalábbis ezt érzem.

86 A HANGSZERBOLTBAN

Hajnalban ébredek fel, kimegyek, főzök egy kávét, aztán bekapcsolom a gépet, s elolvasom a híreket a neten.

Valamivel később elindulok a hangszerboltba.

Délelőtt a boltban egy helyes lány kipróbál néhány gitárt – egy kicsit bluesosan játszik, de nagyon jól. Megkérdezem van-e együttese, azt mondja, nincs, de nem is akar, csak egyedül szokott játszani. Megkérdezem, miket hallgat, s kiderül, nincs rossz ízlése.

Azt mondom neki, ha meggondolná magát, jöjjön vissza, vagy hívjon fel, mert nekem van egy együttesem. Pontosabban, nem igazi együttes, csak együtt játszunk néha. Hárman vagyunk: gitár, basszusgitár és dob. De miért ne lehetnének négyen? Jól jönne még egy gitáros, s tetszik, ahogy játszik. Persze másra gondolok, vagy másra is – többre. Azt mondja, meggondolja. S azzal elmegy.

Aztán semmi érdemleges nem történik, míg délután be nem jön egy figura a boltba, aki nem tudja mit akar, esetleg venne egy hangszer, mondja.

Körbesétál a boltban, s nézegeti a gitárokat. Elkezd hülyeségeket beszélni. Olyanokat mond, hogy „Jöttem, láttam, vesztettem!”, meg hogy „Jaj a legyőzötteknek!” Egy barom, gondolom. Öröm hallgatni – jó lenne, ha elhúzna a boltból.

Aztán bámulni kezdi a fekete zenészeket a boltban kiragasztott posztereken, s előadja a politikai hitvallását is: négerezni kezd, de nem vagyok rá kíváncsi, s kirúgom a boltból. Megfenyeget, hogy visszajön néhány haverjával, s leszedik a fejemet. Rendben van, mondom neki.

Este a Kazuo Ishiguro regényéből készült filmet, a *Napok romjait* nézem, amikor felhív a helyes lány, s azt mondja, hogy esetleg egyszer eljönne egy próbára.

Azt gondolom, a dolgok egyszerűen csak megtörténnek.

Elfogadom, nem is tervezek.

Nem tudok semmit.

Nem értek semmit.

Hát így valahogy.